

należy interpretować w ten sposób, że:

„szczególnie poważne przestępstwo” w rozumieniu tego przepisu stanowi przestępstwo, które ze względu na swoje specyficzne cechy ma wyjątkową wagę, jako że należy do przestępstw naruszających w największym stopniu porządek prawny danego społeczeństwa. Do celów oceny, czy przestępstwo, za które obywatel państwa trzeciego został skazany prawomocnym wyrokiem, odznacza się taką wagą, należy w szczególności wziąć pod uwagę rodzaj i wymiar kary, którą dane przestępstwo jest zagrożone, oraz karę za nie orzeczoną, rodzaj tego przestępstwa, ewentualne okoliczności łagodzące lub zaostrzające odpowiedzialność karną, charakter umyślny lub nieumyślny owego przestępstwa, rodzaj i skalę szkód wyrządzonych przez wspomniane przestępstwo, a także rodzaj procedury zastosowanej przy jego ściganiu.

2) Artykuł 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/95

należy interpretować w ten sposób, że

istnienia zagrożenia dla społeczeństwa państwa członkowskiego, w którym przebywa dany obywatel państwa trzeciego, nie można uznać za wykazane przez sam fakt, że obywatel ten został skazany prawomocnym wyrokiem za szczególnie poważne przestępstwo.

3) Artykuł 14 ust. 4 lit. b) dyrektywy 2011/95

należy interpretować w ten sposób, że

stosowanie tego przepisu jest uzależnione od wykazania przez właściwy organ, że zagrożenie, jakie stanowi dany obywatel państwa trzeciego dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa państwa członkowskiego, w którym przebywa, jest rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne i że cofnięcie statusu uchodźcy stanowi środek proporcjonalny do tego zagrożenia.

(¹) Dz.U. C 368 z 26.9.2022.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 6 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Dioikitiko Protodikeio Athinon – Grecja) – Ethnikos Organismos Pistopoiisis Proson-ton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.) / Elliniko Dimosio

(Sprawa C-404/22, (¹) Ethnikos Organismos Pistopoiisis Proson-ton & Epangelmatikou Prosanatolismou)

[Odesłanie prejudycjalne – Informowanie pracowników i przeprowadzanie z nimi konsultacji – Dyrektywa 2002/14/WE – Zakres stosowania – Pojęcie „przedsiębiorstwa prowadzącego działalność gospodarczą” – Osoba prawna prawa prywatnego należąca do sektora publicznego – Odwołanie pracowników powołanych na stanowiska kierownicze – Brak uprzedniego informowania przedstawicieli pracowników i przeprowadzania z nimi konsultacji]

(2023/C 296/12)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Dioikitiko Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ethnikos Organismos Pistopoiisis Proson-ton & Epangelmatikou Prosanatolismou (E.O.P.P.E.P.)

Strona przeciwna: Elliniko Dimosio

Sentencja

1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającej ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

przepis ten może dotyczyć osoby prawnej prawa prywatnego, która działa jako osoba prawa publicznego i prowadzi działalność wchodzącą w zakres prerogatyw władzy publicznej, pod warunkiem że świadczy ona ponadto za wynagrodzeniem usługi konkurencyjne w stosunku do usług świadczonych przez podmioty gospodarcze.

2) Artykuł 4 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2002/14

należy interpretować w ten sposób, że:

przewidziany w nim obowiązek informowania i przeprowadzania konsultacji nie ma zastosowania w przypadku zmiany stanowiska przez niewielką liczbę pracowników powołanych ad interim na stanowiska związane z odpowiedzialnością, jeżeli zmiana ta nie może wywrzeć wpływu na sytuację, strukturę i prawdopodobny rozwój zatrudnienia w danym przedsiębiorstwie lub zagrozić ogólnemu zatrudnieniu.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 lipca 2023 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – BM/LO

(Sprawa C-462/22 (¹), BM (Pobyt wnoszącego o rozwód))

[Odesłanie prejudycjalne – Jurysdykcja oraz uznawanie i wykonywanie orzeczeń w sprawach małżeńskich – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 3 ust. 1 lit. a) tiret szóste – Forum actoris – Przesłanka – Zwykły pobyt powoda lub wnioskodawcy w państwie członkowskim sądu rozpoznającego sprawę przez cały okres bezpośrednio przed wniesieniem pozwu lub wniosku]

(2023/C 296/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BM

Strona pozwana: LO

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 lit. a) tiret szóste rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000,

należy interpretować w ten sposób, że

przepis ten uzależnia jurysdykcję sądu państwa członkowskiego do rozpoznania pozwu lub wniosku o rozwiązanie związku małżeńskiego od okoliczności, że powód lub wnioskodawca, będący obywatelem tego państwa członkowskiego, udowodni, że uzyskał zwykły pobyt w tym państwie członkowskim co najmniej sześć miesięcy bezpośrednio przed wniesieniem swojego pozwu lub wniosku.

(¹) Dz.U. C 359 z 19.9.2022